

چرا حضرت ابوالفضل (ع) آب نیاشامید؟

چرا حضرت عباس (ع) آب نیاشامید تا سیراب شده، تا با قوت و نیروی بیشتری بر دشمن حمله کند و آنان را نابود سازد و از این راه بتواند به امام حسین (ع) و دین اسلام بیشتر خدمت کند؟

چرا حضرت عباس (ع) آب نیاشامید تا سیراب شده، تا با قوت و نیروی بیشتری بر دشمن حمله کند و آنان را نابود سازد و از این راه بتواند به امام حسین (ع) و دین اسلام بیشتر خدمت کند؟

به گزارش خبرنگار مهر، مورخان ذکر کرده اند که حضرت ابوالفضل العباس (ع) اراده رفتن به میدان نمود. امام حسین (ع) از او خواست تا برای اطفال آب بیاورد. حضرت عباس (ع) مشک را برداشت، سوار بر اسب شد و به طرف شط فرات حرکت نمود. چهار هزار نفر او را احاطه کرده و از هر طرف به او تیراندازی نمودند. ولی حضرت توجهی نکرد و دشمن را به تنهایی از کنار شط دور زد. با آرامش تمام کنار نهر فرود آمد. دست برد و مستی آب برداشت، چون خواست بیاشامد (چون شدیداً تشنه بود) به یاد تشنگی امام حسین (ع) و اطفال و عیالات حضرت افتاد، آب را بر روی آب ریخت و آن شعر معروف را خواند:

یا نفس من بعد الحسین هونی

و بعده لا کنت ان تکونی

هذا حسین وارد المنون

و تشریین بارد المعین

تالله ما هذا فعال دینی

«ای نفس! از بعد حسین خوار باشی و بعد از او زنده نباشی. این حسین است که بر مرگ وارد شده ولی تو آب سرد و گوارا می آشامی. به خدا سوگند! این از عملکرد دین من نیست.»

آن گاه مشک را پر از آب کرده و سوار بر اسب شد و به طرف خیمه ها حرکت کرد. دشمن راه را بر او بست...

سؤال شده که چرا حضرت عباس (ع) آب نیاشامید تا سیراب شده، تا با قوت و نیروی بیشتری بر دشمن حمله کند و آنان را نابود سازد و از این راه بتواند به امام حسین (ع) و دین اسلام بیشتر خدمت کند؟

اولاً: هدف امام حسین (ع) در واقعه کربلا کشتن عموم مردم نبوده است، بلکه هدف اصلی حضرت بیداری امت اسلامی است، و کشتن دشمن باید در حد ضرورت باشد.

ثانیاً: مسأله اثبات مظلومیت امام حسین (ع) است که در طول تاریخ مردم را به او متوجه ساخته و دل ها را سوزانده است و منجر به نهضت ها و شورش هایی بر علیه حکومت یزید و یزیدیان شده است.

ثالثاً: حضرت ابا الفضل (ع) می دانست که چه آب بیاشامد و چه نیاشامد او و برادرش امام حسین (ع) کشته خواهند شد و هرگز از این میدان جان سالم به در نخواهند برد، زیرا دشمنان مصمم به قتل او و جوانان بنی هاشم هستند، لذا چه بهتر که با لب عطشان به ملاقات پروردگارش رفته و به شهادت نائل آید.

شاهد مطلب این است که اگر انسان بداند که آشامیدن آب سبب نجات او است خوردن آب بر او واجب می گردد، ولی حضرت عباس (ع) از زندگی و بقای خود قطع امید نموده و کشته شدن خود را حتمی می دانست.

رابعاً: حضرت عباس (ع) این را خیانت می دانست که خود آب بیاشامد در حالی که امام حسین (ع) و عیالاتش و تمام اهل بیتش تشنه هستند. این خلاف ادب است که امام او تشنه باشد و انسان خود را سیراب کند.

خامساً: ایثار از سجایا و اخلاق نیکوی اهل بیت (ع) بوده است. حضرت عباس (ع) در این واقعه نهایت ایثار و از خودگذشتگی را نسبت به امام حسین (ع) و اهل بیت او نشان داده است، همان گونه که پدرش حضرت امیرمؤمنان و فاطمه زهرا و امام حسن و امام حسین (ع) از خود گذشتگی کرده و با سه روز روزه هنگام افطار، غذای خود را به مسکین و یتیم و اسیر بخشیدند و خود با آب و شکمی گرسنه به سر بردند.

واقعه عاشورا و پاسخ به شبهات، علی اصغر رضوانی، صص ۲۶۳-۲۶۱